

РЕШЕНИЕ

№ 619

гр. София, 07.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в публично заседание на 09.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5166** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Р. Р. Й. срещу Заповед № 448 от 30.03.2025 г., издадена от А. Н. на длъжност Полицай в група „Опазване на обществения ред“ /ООР/, сектор „Охранителна полиция“ /ОП/ в 03 Районно управление /РУ/ при СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца. Моли ПAM да бъде отменена. Претендира разноски. Представя списък /л. 81/. Представя подробно писмено становище.
Ответникът в писмено становище /л. 55/ оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед от 30.03.2025 г. /л. 25/ на Й. е наложена ПAM – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца, за това, че управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено с Дръгтест.

На лицето е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ от 30.03.2025 г. /л. 24/. В същия е отбелязано, че жалбоподателят е тестван с техническо средство дръгтест 5000, пробата от който е отчела положителен резултат за наличието на метадон и опиати.

На Й. е издаден талон за кръвно изследване.

Изготвена е съдебна химико-токсикологична експертиза /л. 72/. В същата е отразено, че от

биологичните проби се установява – присъствие на метадон – в терапевтична доза; в урината маспектрално в пробата се идентифицират метадон и метаболити, кодеин, фентанил и метаболити, хидрокотарнин, парацетамол и преднизолон. В експертната е направена интерпретация на находките, като за кодеина е отбелязано, че се прилага в комбинирани препарати с аналгетично действие. По отношение на хидрокотарнина е отбелязано, че е основен метаболит, съдържащ се в опиевия мак. Идентифицираният в урината метаболит на носкапин-хидрокотарнин следва да се приема като маркер за употреба на „уличен“ опиаат. За фентанила е записано, че има мощно болкоуспокояващо действие /100 пъти по-силно от това на морфина/. Поради сходния с опиаатите ефект, често пъти е обект на злоупотреба от лица със зависимост към опиаати.

Представени са доказателства за компетентност /л. 52 и сл./.

С жалбата до съда е представено Медицинско удостоверение от 23.12.2024 г. /л. 12/, съгласно което от 2018 г. Й. провежда специализирано лечение по Програма за метадоново лечение на Клиника К.. В удостоверението е се съдържа информация, че лицето приема метадон хидрохлорид с лечебна цел по лекарско предписание, вследствие на което е възможно позитивиране на уринни и други тестове за Метадон. Приемът на това лекарство не нарушава способността на пациента да преценява и контролира действията си, както и да управлява МПС, според издалия удостоверение лекар.

Сходно удостоверение е представено и от 11.04.2025 г. /л. 13/, в което е отбелязано, че лицето има напредък, клинична ремисия без употреба на опиаати.

От жалбоподателя са представени също две епикризи – от 2023 г. /л.14/ и от януари 2025 г. /л. 16/. Последната не е в цялост – представена е само първа страница.

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 от ЗДвП установените стойности са определящи.

В случая резултатите от техническото средство, с което е отчетено наличие на наркотични вещества, са оспорени посредством даването на кръвна проба и проба от урина в темпоралния периметър, посочен в талона за кръвно изследване, видно от описа на данните от значение за токсикохимичната експертиза.

Редът, по който се установява употребата на наркотични вещества или техни аналози, е регламентиран в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съгласно чл. 3а от Наредбата установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва

с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. Значението на резултатите от химико-токсикологичното лабораторно изследване е подчертано с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1/19.07.2017 г., предвиждаща, че именно резултатът от това изследване, в частност от кръвната проба, е определящ по отношение на констатацията за употреба на наркотични вещества.

В настоящия случай в кръвната проба на лицето е установено наличието на медатон, чието съдържание от 0,25 е в терапевтичната област. Към жалбата са представени доказателства, които не са оспорени от ответника, съгласно които жалбоподателят е на метадонова терапия от 2018 г. под лекарски надзор, като количеството метадонон, което Й. приема, не влияе върху способността му да управлява МПС. Съдът кредитира процесното удостоверение, издадено от лекар, провеждащ лечението на жалбоподателя в рамките на Програма за метадоново лечение, поради което и приема, че предписаната терапевтична доза не влияе отрицателно върху способността му да управлява МПС. Тоест той не представлява риск нито за себе си, нито за околните /в този смисъл е например Решение № 137 от 25.03.2025 г. на ВКС по н. д. № 58/2025 г./. При това положение ПАМ следва да бъде отменена, доколкото при наличие на доказателства за продължително лечение и минимално количество метадонон, мярката не би могла да изпълни функциите си – превантивна, препятстваща и преустановяваща.

Действително в пробите урина се установява наличието на други опиати, част от които могат да се свържат с представената първа страница от епикриза, от която се установява, че лицето е паднало от височина 1,5 метра и е получило фрактури. Независимо обаче от резултата от пробите от урината, законодателят е отдал превес на резултата от кръвната проба, като съгл. чл. 23, ал. 1 от цитираната наредба наличието на наркотични вещества в организма се доказва само чрез кръвната проба, тъй като след попадане на наркотичното вещество в системното кръвообращение, то се елиминира от организма чрез селектирането му в урината /така Решение № 404 от 7.11.2023 г. на ВКС по н. д. № 665/2023 г., II н. о./. В този смисъл и резултатът от урината не може да обуслови налагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Такава е трайната съдебна практика: Решение № 529 от 29.10.2024 г. на ВКС по н. д. № 757/2024 г., Решение № 302 от 13.01.2025 г. на ВАС по адм. д. № 7537/2024 г. ведно с цитираната в него практика на ВАС, решение от 03.06.2024 г. по адм.д. № 371/2024 г. на Адм. съд – Б., решение от 23.12.2024 г. по адм.д. № 1013/2024 г. на Адм. съд – П. и др.

По изложените съображения ЗПАМ се явява незаконосъобразна и подлежи на отмяна.

Само за пълнота на мотивите настоящият състав не споделя възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, че ЗПАМ подлежи на отмяна единствено поради факта, че не бил изчакан резултатът от кръвната проба. Функцията на ПАМ е преустановяваща, превантивна и препятстваща. Административната превенция временно възпрепятства възможността да се извърши друго нарушение. Характерът на ПАМ е сходен на обезпечителните мерки в гражданския и наказателния процес, които не изискват безспорна доказаност на претенцията/обвинението, а единствено вероятна основателност на същата. В случая, резултатът от дръгтеста е достатъчен, за да се приложи ПАМ, в какъвто смисъл е и разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, която не изисква наличието на наркотични вещества да е установено посредством кръвна проба. При наличието на АУАН с обвързваща съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП доказателствена сила и положителен резултат от Дръгтест административният орган е бил длъжен да издаде ЗПАМ. Същевременно СХЕ от ВМА и приложените към жалбата медицински удостоверения следва да бъдат кредитирани от съда и взети предвид при решаването на спора на

основание чл. 142, ал. 2 от АПК и въз основа на тях ПАМ следва да бъде отменена съобразно гореизложените мотиви.

При този изход на спора искането на жалбоподателя за разноси се явява основателно, поради което ответникът следва да бъде осъден да му заплати направените такива за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева и 10 лева – държавна такса, съгласно приложения списък и доказателства за направени разноси в претендирания размер.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. Р. Й. Заповед № 448 от 30.03.2025 г., издадена от А. Н. на длъжност Полицай в група „Опазване на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция в 03 Районно управление при СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Р. Р. Й., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение и държавна такса в размер общо на 1010 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: